الی حیث یسقط عنه الامر والنهی لعموم الخطاب الوارد فی التکلیف واجماع
المجتهدین علی ذلک وذهب بعض المباحیین الی ان العبد اذا بلغ المحبة
وصفا قلبه واختار الایمان علی الکفر من غیر نفاق سقط عنه الامر والنهی
ولا یدخله الله النار بارتکاب الکبائر وبعضهم الی انه یسقط عنه العبادة
الظاهرة ویکون عبادته التفکر وهذا کفر وضلال فان اکمل الناس فی الایمان
والمحبة الانبیاء علیهم السلام خصوصا حبیب الله مع ان التکلیف فی
حقهم اتم واکمل واما قوله علیه السلام اذا احب الله عبدا لم یضره ذنب
فمعناه انه عصمه من الذنوب فلم یلحقه ضررها الی قوله والاستهزاء
علی الشریعة کفر لان ذلک من امارات التکذیب ایضا فیه کسیکه دعوی
تصوف کند وبران باشد که بلیه ولی للدیدان مقام رسیده است که نماز ازو ساقط شده
وخمر خوردن معصیت کردن فی مال سلطان خوردن واحلال شده هیچ شک نیست که کشتن
اینچنین کس واجب باشد بلکه کشتن او افضل تر باشد از کشتن صد کافر زیرا که ضرر او در دین
عظیم تر وقوی تر است از کفر کافران چه بسبب او در اباحت الحاد کشاده شده که آن در را
نتوانند بست ضرر را باحتیاط بیشتر است زیرا که شرع را هم بدعوی شرع خراب میکند
واگر آن شیطان صفت را سیاست کنند شیطان مفسد کشنده آن ملحد را در دهم
اندازد که اگر او را سیاست کنی در نجات او ترازو خم زند این تهدید از کید شیطان وسوسه او
باشد و از جمله مکر وتلبیس ابلیس پس در اجراء امور دینی و امر شرعی تخویفات تهدید است
شیطان التفات نباید کرد. وفرمان خدای را امتثال باید کرد وحدود وتعزیرات او به شرع
براند و بثواب حضرت رب العالمین واثق باشد ایضا فیه کل باطن یخالفه ظاهر
فهو باطل وقال سهیل ابن عبد الله کل وجد لا یشهد له الکتاب والسنة باطل
ایضا فیه ان سلطان العارفین ابو یزید البسطامی قال لبعض اصحابه قم
بنا الی هذا الرجل شهر نفسه بالولایة ننظر الیه وکان رجلا معروفا بالزهد
مقصودا بالزیارة فمضینا الیه فلما خرج من بیته رمی ببزاقه تجاه القبلة
فانصرف ابو یزید ولم یسلم علیه وقال هذا غیر مأمون علی ادب من آداب
رسول الله صلعم فکیف یکون مأمونا علی ما یدعیه من اسرار انتهی کلامه پس معلوم شد که هرکه

مفتی عبد الرحیم

ف کل باطن یخالفه ظاهر فهو باطل